

KABAI LÓRÁNT – ZEMLÉNYI ATTILA

A vasgyári eklógákból

IV. Római klub

Öreg és fiatal roma beszélgetnek, körülöttük asszonyok, romnyik, purgyék alapzsivaja, pálinkafőző a temetővel szemben.

ELSŐ PÁSZTOR: Varjak repülnek vasgyári temetőn át pálinkafőzde felé,
ámuló, fekete, háromperhármas tartótisztjei az égnek,
alsó kövér ágra, jó odvasra gallyaznak, szemeik sötéten, jéghide-
gen égnek, plafonig ér a fülük. Szárnyas besúgói az ősznek, a télnek.

ÖREG ROMA: Devlába eriggyél má' te meg a mákos lecsóba,
Mondom suneltam a vazsgyári Rémet, a Múltot.
Nem izs gép, nem izs ember, tőccsél már, csávókám, egyget!

FIATAL ROMA: Dada Fater, nem hiszek magának, nem látott maga semmit,
Csak csórták a vasat és az árnyéktól beszart.
Este van, este van, rézeleje, megmutatom
nem rossz példa, bár ragadós, mint luvnya picsája,
csak nem kéne épp ezt mebugázni, a csövet
a derék üstnek, miből ömlik a pala... pálesz,
oltva gyötrő szomjunkat, mit érlel a Zóna.
Öntse, Fater, a cefrét gyorsan, mielőtt kileheljük
lelkünk az acél gyárpárduc torkába sziszegve!

ÖREG ROMA: Én nem láttam, szarvazsgyári négergyerek?
Mindent láttam! Evvel a két öreg kanyhallómmal!
Láttam az ördögfekete, vaszabáló démont,
hogy a rák álljon ki a szájából, nincs annak szive.
Magadnak izs, nekem izs cefrét, négercsávó,
mer még most is felállta faszomon is a szőr,
ha rágondollok, már pedig rágondollok, mer
folyton vakertatsz, kisköcsög, ahelyett, hogy innánk.

* Részlet a készülő „négykezes” műből. Korábbi részletközlés (I–III.): Litera (www.litera.hu/hirek/kabai_lorant_zemlenyi_attila_a_vasgyari_eklogakbol), 2012. május 26.

- FIATAL ROMA: Nem dumál, Fater! Csak tóti a cuccost, oszt kész!
Mert beborul már gyorsan az este, szájakat tátva
jő a lidérc és ördögi kedve, mákonyos álma
lesz mi szopásunk, varjak kárállnak idenézve,
rém jön az éjből, Devla a férje, jaj, ha kiles min-
ket ideérve... Tóccse a páleszt, kurva hamar, hogy
lássam az arcát annak a kisköcsögnek, akit ránk-
küld a Mozgató, ura mindennek – itassuk meg!
Csak megbékél már velünk így, megrészegedve...
- ÖREG ROMA: Ő vasördög és vasisten eccere, ha mondom, hallod,
a varjak is neki vakernak, hogy együnk a gecikből levest,
megeszi a purgyéit a vasiten, more, pedig nekem barátom a vas.
A Zónából élünk húsz éve, abból neveljük a rányit, a rajkót.
- FIATAL ROMA: És vizet hozzak, mondja csak, Fater, meg hogy a többi
kurvanya merre lengeti másnapi seggit? Ehun e!
Haggya, Fater, a rozsdás vasat másra, ma tóccsünk
páleszt hektószámra, megmutatom a faszomat
a köcsög vasistennek, vasördögnek!
- ÖREG ROMA: De kemény vagy, négerbaba, de kemény vagy, eszi mán a
májadat a cefre, ilyen dzsukel gyerekek agya lóg az agyaráról
a Rémmnek, ha nem hagyta volna, egy kilócskát se hozhatunk,
pedig nem egy kilócskát hoztunk ki a rozsdából, nekem elhiheted.
- FIATAL ROMA: Haggya mán el, haggya mán... Há' látja, hogy alszik
bennem keserve, Zóna-időnk mu-múlik a' hukk!
De ne vakeráljon, Fater, mer' ho-ho-hozomra
Visszük a páleszt és ok-okadjuk is rögvést ki.
- ÖREG ROMA: Vazspálinka, rémpálinka, rozsdacefre a fekete lélek,
sukár vére van a csávónak, csak a béle gyenge a
mezeji munkára, látta volna a Fémdevla árnyékát csak,
összemenne a Vasisten gyerekének fasza mindjárt,
mint két csontkukac közös gyereke. Rögtön elájul.
- FIATAL ROMA: Ájul a... Szédül a... Fater! Bebasztam majnem, asszem...
Aggyon egy kis páleszt má', hogy kijózanoggyak.
Drá... Zó... Hozza a... Sunnát ide! De ízibe!

Asszonyok, gyerekek furikot hoznak, belesegíték a fiatal romát, énekelve kitolják a képből.

ÖREG ROMA: Jaj a szőrös tőkű, csoró gyerekének megártott a pia,
Az elébb még ráugrott vóna a Múlóra a gádzsó,
Most meg szovel, mint a szopós gyermek az ágyba.
Foggalma sincs a Gonoszról, a parasztnak, a szív hidegéről.
Igaz szíttunk edzs kicsit mink izs az este, de néha,
Kell az, hogy ne emlékezzünk ez égető fémre, a jéghideg fémre.
De jobb ha csendesebben, mert mind odamurdelunk, ha ránk jön a
Múló.

Felemel egy jókora féltéglát, odabassza a varjak felé.

Ti meg takarodjatok, hátha valami dögöt hagyott nektek izs a Gazda!

A varjak méltatlankodó károgással szétfreccsennek az alkonyi égen.

V. A varjak második dala

ELSŐ PÁSZTOR: Zuhannak már ugatva a varjak a lenyugvó napba',
Rótszájú Rozsdába, a Zóna legszéle felé, az Ott-
honfa ága-bogába, égett törzse reves sötétjébe.

HARMADIK VARJÚ: Kár, hogy a Mozgató nem bassza agyon mind az embert rögvest!

ELSŐ VARJÚ: Kussoljál, örülj, hogy nem a fejedbe állt az a téglá!

MÁSODIK VARJÚ: Hogy ti mit össze nem alakoskodtok! Ostoba varjai
Zónának, cinikus besúgói a Mozgatónak!
Szégyellem, hogy testvérek vagyunk, picsák!

HARMADIK VARJÚ: Mit szégyellsz, kivel szállsz, picsatesó, varnyú?
Ha szállna a Vasisten, most mind Ongán ingáznánk,
mint azon az őszön, mikor sok dög lett hirtelen errefelé.
Emlékezzetek, hogy féltünk, hogy elkap a Démon,
De közben minden koncára rámentünk százan,
hízalt emberdög, kutyadög, macskadög, egyre ment a bélbe.

- ELSŐ VARJÚ: El nem kapott a démon, de befűzte a szárnyunk,
rettegjük csak kénszagát, akarnok tüzét is
mindörökké, míg a savószín ég ragyog szürkén,
míg a Szinva fertőzött halakkal önti el
Békeszállót és a Szondit...
- MÁSODIK VARJÚ: ...és míg a Zóna
Mozgatója mindent uralva okád salakot.
- HARMADIK VARJÚ: A Szinva kifecsegi a titkot, hogy ki fertőzött meg kit,
Ki, miért zuhant az öntőkemencébe, a miniszter
hetvenhárom kegyetlen őszén, bika vérére várva,
gyógyszeripar ura égett, mint forró acélfáklya.
- MÁSODIK VARJÚ: Repüljünk már, picsák, a vakvarjúhoz, hazug vészmadárhoz,
vigyünk neki friss húst, ott volt a kutyavarjú,
Teiresziasz-varjú, ott keringett, s az ablakon belátott.
- ELSŐ VARJÚ: Hótbiztos, hogy a Démon vette el szeme világát,
patkánykompótot vigyünk neki, azt szereti, a tarka
kismacskadögöt, hogy vegye föl a Hold az agyarára!
- MÁSODIK VARJÚ: És vigyük a féregjárta rókabőrt is el,
húzza magára, sugárzástól védje köpeny!
Napszemüveg se felejtődjön, vesszen a szemfény,
pőre nyomát is, mint finom vérét, rejtse sötétség!
- HARMADIK VARJÚ: Mondja az inverz jóslatot gyorsan, halljuk a fámát,
és ne legyen sose vasporos álom, dézsavú negatív.
Hallga csak, hallga! Itt van az anyja is, károg és káráll,
kurva, kurva, kurva anyja, kár, kár, kár, kár!

VI. Először a vak varjúnál

*Teiresziasz varjú az Otthonfán kuporog,
és a rút anyja is ott sunyít hátul.*

TEIRESZIASZ VARJÚ: Tudom, mit akartok, varjuk, tudom, mit vakartok!
Titkát a Zónának, cinikus kokillát, égő bűnét,
KGB-t akartok, miniszterelnök-helyettes kalapácsvérét,

a diósgyőri szépmellű Sigourney Weavert.
 Mit hoztatok? Mit hoztatok két éhes szememnek,
 ami Mindent lát most már örökké?
 Én a szememmel eszem, hetvenhárom óta
 csak a szememmel. Mivel etetitek a varjusámánt,
 világlátó Teiresziaszt? Zord hírekkel, szaftosakkal?

MÁSODIK VARJÚ: Eszem-faszom megáll, varjú, féregrágt a rókabórt
 hoztunk, hóhe, hóha, hóhehó, meg patkánykompótot.

ELSŐ VARJÚ: Kérünk érte fémes meséket, kövér, olajfoltos regét,
 urunkról, a Démonkirályról, igaz, hogy az ívfény
 és a miniszter fattya a fémártány, a rozsdapásztor?

HARMADIK VARJÚ: Kolhozba járó delnőrről beszélj most, vakvarnyú,
 és hozzá illő párjáról, részegen kokillák közé szoruló
 funkcionáriusról, kit elnyelt a rendszer fekélye!

TEIRESZIASZ VARJÚ: Ejnye, ti picsák! Hányszor mondtam el már nektek?
 Semmi se volt itt, csak árapálya emberségnek,
 tisztaságnak, bénaságból nyílt ki a végzet:
 részeg volt-e? Vagy csak béna? A KGB, az ÁVO
 intézte így? Egyik se számít, varnyak! Menjetek a,
 mert elmehettek! Csak belezúgatott a kondérba, oszt kész!

MÁSODIK VARJÚ: Máshogy hallottam a múltkor... Másképp mondtad, te vak vénség!

HARMADIK VARJÚ: A nőről mesélj, ki az *alient* szülte forró ágyban,
 tüzes munkástrónon, miniszter terminátor fattyát,
 A kibugyanó melléről mesélj, fekete kínjairól.

MÁSODIK VARJÚ: Mondjad, vén banya!

TEIRESZIASZ VARJÚ: Csak kirágmentek belőlem
 titkát Vályi halálának, mikor elesetten,
 fémrészegen, súlyegyent elvesztve zuhanni
 kezdett, Énekes Sándor hiába kapott utána,
 ő is a mélybe esett. És máig se tudni, hogy éppen
 alkohol vagy a karhatalom szédítette oda,
 mindegy is, mert a miniszterelnök-helyettes

itt lelte halálát, ama sötét 1973-as évben
a dicső Lenin Kohászati Művek új martinüzemében.

ELSŐ VARJÚ: De hogy születetett az őrült biomechanoid?
Idegen gének edződtek a tűzben, a lángban?

TEIRESZIASZ VARJÚ: Add azt a macskát, hogy tudjak beszélni kissé!
Azt surrogta a mérgezett Szinva, azt bőgték a szarvasok
hetvenhárom korai őszén, hogy a miniszter
túl messzire ment, pedig szerette is Kádár, meg nem is.
Mikutyánk kölkéből farkassá lett már a Chinoin élén,
hisz deviáns vegyész mérnök volt eredendően az istenadta.
Imádta az erős konyakot, az erős nőket, csípőben, csecsben,
a szerelemtől dühöngő bikát a hajnali erdőn,
a természet vegykonyháját, féltett titkait, ódon
esthomályát, de Ámerikát is, hol tárgyalt zajos sikerrel.
Ez a csíkos és csillagos zaj üthette meg a KGB elefántfüvét,
hiúzzaglását, és utána engedte a mi emberünknek
a kétség szibériai tigrisét, korrodált húsgének vadászát.
Nincs véletlen, hisz '73 márciusában járt Washingtonban,
S ettől a naptól tort ült a jég szívű kétség.
De most huss, menjetek! Aludnom kell étel után.